
Školy

Paměti národa

ŽIVOTOPIS PANA PAVLA BEDNÁŘE

Vypracovali:

ZŠ Dědina, Žukovského 6, Praha 6

Tomáš Bednář, Jiří Rada

pod vedením paní učitelky Denisy Hamerníkové

Životní cesta pana Pavla Bednáře začala 31. července 1936 v Libni. V roce 1942 nastoupil do 1. třídy v Michli. Do školy chodil v době protektorátu. Tuto nelehkou dobu moc nevnímal, měl vše, co chtěl – jídlo a možnost hrát si s kamarády. Jako dítě se o politiku příliš nezajímal. Líbily se mu ulice, které byly v té době prázdné, protože téměř všechen benzín šel na válečné účely. Na ulicích si mohli hrát například na zaháněnou, čáru, tenis. Dnes si uvědomuje, že se mohl mít daleko líp. Sám pan Bednář to přirovnává k ptáčkovi, kterého když zavřete do klece, tak neví, že může létat venku po stromech.

Negativně vzpomíná na přidělové lístky, kdy je maminka stříhala a snažila se, aby měli všeho dostatek. Naštěstí měli příbuzné na venkově a když k nim jeli na návštěvu, mohli se napít mléka, kolik jen chtěli. Jeho matka Marie rozená Chábová byla dámská krejčová v domácnosti a jeho otec Josef Bednář pracoval jako truhlářský dělník. Pan Pavel Bednář měl o šest let mladšího bratra Ludvíka. Hrůzy války se jich příliš nedotkly. Všichni společně bydleli v Michli a pouze slyšeli rachot leteckých náletů. Také jednou zahlédli oblaka a odraz požárů z Drážďan. Ke konci války němečtí vojáci zabrali školu a žáci si museli pouze chodit pro úkoly. Pan Pavel Bednář přirovnává tuto zkušenost s dnešní korona krizí.

Po osvobození rád zapomněl na němčinu a začal se učit ruštinu, která mu připadala jednodušší. Po studiu elektrotechnické střední školy začal pracovat jako radiomechanik v Tesle Hloubětín. Tam se mu později nelíbilo, kvůli jeho komunistickým spolupracovníkům. Poté pracoval jako technik ve výzkumném ústavu Výzkumný ústav speciální radiotechniky při národním podniku Tesla a zbytek života pracoval v Ústavu A. S. Popova na Lhotce. Práce ho moc bavila.

V době komunistického režimu poslouchal zahraniční zakázaný rozhlas a také se seznámil se svou budoucí manželkou paní Helenou Dupalovou. S tou se potkal na poště, kde tehdy pracovala. Dne 6. prosince 1966 se vzali. Jeho manželka prožívala válku silněji, jelikož žila v oblasti Hradištko, kterou Němci zabrali. Společně našli zálibu ve výletech a také v motorce, například sjížděli Krkonoše. Hory se staly osudným pro jeho bratra Ludvíka, který předsedal horolezeckému svazu. Dne 21. července 1983 tragicky zahynul v Pamíru ve věku 40 let. Snem pana Pavla bylo vycestovat do Alp. Hranice ale byly zavřené, a i když si zažádal o povolení, bylo mu to zakázané. Do Alp se mu podařilo vycestovat až po sametové revoluci. V sametové revoluci spatřoval nadšení, že se něco změní. Podle pana Bednáře se to ale postupně začalo kazit.

V současné době bydlí v Malešicích a stále se věnuje svým koníčkům. Chodí na různé výlety, například do zoo, do parku u domu, po Praze. Tyto výlety podniká společně se svými vrstevníky. Celý svůj dosavadní život hodnotí pan Bednář pozitivně, dělal, co ho baví a byl spokojený. Řídil se heslem *“Nemá se lhát a nemá se krást”*.